

POSTANOWIENIE

19 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Tomasz Szanciło (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Maciej Kowalski

SSN Piotr Telusiewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 19 grudnia 2024 r. w Warszawie
skargi kasacyjnej W.J.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie

z 8 sierpnia 2022 r., XXVII Ca 2439/19,

w sprawie z wniosku W.J.

z udziałem D.J. i K.J.

o dział spadku i podział majątku wspólnego

I. oddala skargę kasacyjną;

**II. orzeka, że wnioskodawca i uczestniczki postępowania
ponoszą koszty postępowania kasacyjnego związane ze swym
udziałem w sprawie.**

Maciej Kowalski Tomasz Szanciło Piotr Telusiewicz

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 31 maja 2019 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie ustalił skład majątku wspólnego B. i W. małżonków J. oraz dokonał jego podziału. Ustalił także skład spadku po B.J., zmarłej [...], oraz dokonał jego

działu, jak również orzekł o spłatach od wnioskodawcy W.J. na rzecz uczestniczek postępowania D.J. i K.J.

Sąd pierwszej instancji ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 września 2000 r. zmarła B.J. Spadek po niej nabyli z mocy ustawy w częściach równych (po 1/3 części) mąż W.J. oraz córki D.J. i K.J. W skład majątku wspólnego W. i B. małżonków J. wchodziły na zasadzie wspólności ustawowej małżeńskiej: ekspektatywa spółdzielczego własnościowego prawa

do lokalu mieszkalnego nr [...], położonego w budynku przy ul. [...] w W., o pow. 55,5 m² – o wartości przed wykonaniem remontu 561 000 zł; środki pieniężne na rachunku bankowym w banku w kwocie 4 000 zł; samochód osobowy marki F. o wartości 6 000 zł oraz roszczenie z art. 211 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (dalej: „u.g.n.”) o nabycie na własność nieruchomości gruntowej o powierzchni 21 m², położonej przy ul. [...] w W., zabudowanej budynkiem garażowym – o wartości 40 200 zł. Udziały małżonków w majątku wspólnym były równe.

W. i B. J. udzielili pożyczki w kwocie 40 000 zł swojej córce K.J., która jeszcze przed śmiercią matki spłaciła jej część (20 000 zł). Założyli córkom książeczki mieszkaniowe, na które co miesiąc potrącane były środki pieniężne. Książeczki te zostały zlikwidowane w celu zakupu mieszkań. D.J. nabyła pod koniec lat 80. spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr [...], położonego w budynku przy ul. [...] w W. Zakup został sfinansowany z książeczki mieszkaniowej, środków przekazany przez rodziców, a także w mniejszym stopniu ze środków własnych D.J. K.J. nabyła

zaś w 1990 r. spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr [...]1, położonego w budynku przy ul. [...] w W. Zakup mieszkania został sfinansowany z likwidacji książeczki mieszkaniowej, uzupełnienia wkładu budowlanego oraz wpłaty z pożyczki udzielonej przez pracodawcę K.J. B.J., jak również później W.J., do czasu złożenia wniosku o dział spadku i zniesienie współwłasności nie przejawiali chęci zaliczenia darowizn uczynionych na rzecz córek na poczet schedy

spadkowej.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd pierwszej instancji stwierdził, że darowizny czynione na rzecz córek zostały dokonane ze zwolnieniem ich od obowiązku zaliczenia ich na poczet schedy spadkowej, zgodnie z art. 1039 § 3 k.p.c. Natomiast pożyczka udzielona K.J. została spłacona co do kwoty 20 000 zł, a w pozostałym zakresie roszczenie o jej zwrot było przedawnione.

Sąd ten wskazał także, że wnioskodawca skorzystał z przysługującego małżonkom roszczenia z art. 211 u.g.n. o bezpłatne nabycie na własność nieruchomości gruntowej zabudowanej garażem i uzyskał własność nieruchomości wyłącznie dla siebie. Nabycie własności było bezpłatne, ale wartość roszczenia odpowiadała wartości nieruchomości, na której posadowiony jest garaż.

Postanowieniem z 8 sierpnia 2022 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w zakresie ustalenia wartości składników majątku, obniżył spłaty należne uczestniczkom postępowania, oddalił apelację wnioskodawcy w pozostałym zakresie i rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy nie zgodził się z ustaleniami Sądu Rejonowego w zakresie dotyczącym rozliczenia darowizn otrzymanych przez uczestniczki postępowania od matki oraz rozliczenia kwoty 20 000 zł. Ustalił, że rodzice pożyczyli córce K.J. kwotę 40 000 zł, z czego oddała ona 20 000 zł, a w pozostałym zakresie została zwolniona przez matkę z długu. Zwolnienie to przyjęło formę darowizny, zatem kwota 20 000 zł wchodziła do majątku wspólnego małżonków J. Zaliczeniu na schedę spadkową przysługującą uczestniczce postępowania podlegała połowa z darowanej kwoty 20 000 zł, tj. 10 000 zł. Odnośnie do kwestii darowizn, zdaniem Sądu drugiej instancji, przy obliczaniu należnych uczestniczkom postępowania spłat należy uwzględnić wysokość otrzymanych przez nie darowizn, które – wbrew stanowisku Sądu pierwszej instancji – nie miały drobnego i zwyczajowo przyjętego charakteru.

Sąd Okręgowy za nieuzasadniony uznał zarzut dotyczący nierozliczenia darowizny w postaci mieszkania przy ul. [...] w W., darowanego przez ojca jednej z

córek z jego majątku osobistego. Zaliczenie darowizny może dotyczyć wyłącznie darowizny pochodzącej z majątku osobistego lub wspólnego spadkodawcy, nie zaś jego żyjącego małżonka. Trafnie natomiast – według Sądu Okręgowego – Sąd Rejonowy przyjął, że w skład majątku wspólnego małżonków J., a następnie także w skład spadku po B.J., wchodzi roszczenie o nabycie własności nieruchomości gruntowej położonej przy ul. [...] w W.

Skargę kasacyjną od powyższego postanowienia złożył wnioskodawca w części dotyczącej spłat zasądzonych na rzecz uczestniczek postępowania oraz oddalenia apelacji co do zgłoszonego przez wnioskodawcę żądania rozliczenia nakładu w postaci mieszkania przy ul. [...] w W. i zakwestionowania przez niego, że w skład majątku wspólnego małżonków J. wchodziło roszczenie z art. 211 u.g.n. Skarżący podniósł naruszenie:

1) przepisów postępowania:

a) art. 689 w zw. z art. 567 § 1 k.p.c. przez nierozstrzygnięcie w postępowaniu o podziale majątku wspólnego małżonków J. o poczynionym przez wnioskodawcę nakładzie z majątku odrębnego na majątek wspólny w postaci darowizny prawa własności mieszkania nr [...]2 przy ul. [...] (obecnie ul. [...]) w W., dokonanej przez wnioskodawcę z jego majątku odrębnego na rzecz córki D.J., mimo istnienia obowiązku po stronie Sądu orzeczenia co do rozliczenia zgodnie z art. 45 § 1 k.r.o;

b) art. 328 § 2 w zw. z art. 391 k.p.c. przez sporządzenie uzasadnienia niespełniającego ustawowych wymagań w zakresie oceny prawnej zrealizowanej przez wnioskodawcę powyższej darowizny;

2) prawa materialnego:

a) art. 1039 § 1 k.c. przez jego błędne zastosowanie i mylne przyporządkowanie darowizny mieszkania pod hipotekę art. 1039 § 1 k.c., podczas gdy wnioskodawca domagał się jej zaliczenia jako nakładu z majątku odrębnego wnioskodawcy na majątek wspólny małżonków J. w rozumieniu art. 45 § 1 k.r.o.;

b) art. 45 § 1 k.r.o. przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że powyższa darowizna nie jest nakładem z majątku odrębnego wnioskodawcy na majątek wspólny małżonków J. i tym samym nie podlega rozliczeniu przy podziale tego majątku, mimo że była ona uzasadniona potrzebami mieszkaniowymi dziecka, odpowiadała zasadom współżycia społecznego i została dokonana z myślą o zachowaniu substancji majątku wspólnego;

c) art. 211 u.g.n. przez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że roszczenie o ustanowienia prawa własności co do gruntu, na którym posadowiony jest garaż, wchodzi w skład majątku wspólnego i tym samym podlega dziedziczeniu, mimo że status najemcy tej nieruchomości przysługiwał jedynie wnioskodawcy.

Powołując się na powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie postanowienia w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną uczestniczki postępowania wniosły o jej oddalenie oraz zasądzenie na ich rzecz kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została oparta na obydwu podstawach wskazanych w art. 398³ § 1 k.p.c., zatem w pierwszej kolejności konieczne jest ustosunkowanie się do zarzutów naruszenia prawa procesowego, albowiem ich prawidłowe zastosowanie jest warunkiem dokonania właściwej subsumpcji. Zarzut naruszenia art. 328 § 2 w zw. z art. 391 k.p.c. był jednak błędny, gdyż w dniu orzekania przez Sąd drugiej instancji ten pierwszy przepis nie dotyczył już wymogów uzasadnienia merytorycznego orzeczenia w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2019 r. poz. 1469 ze zm.). Zastosowanie miał przepis przejściowy – art. 9 ust. 2 i 4 tej ustawy. W związku z tym zarzut powinien dotyczyć art. 387 § 2¹ k.p.c. Ponadto nie został powołany art. 13 § 2 k.p.c., w sytuacji gdy niniejsza sprawa toczyła się w trybie nieprocesowym.

Niezależnie od błędnego sformułowania zarzutu należy wskazać, że w art. 328 § 2 k.p.c. w brzmieniu sprzed nowelizacji wskazano ustawowe

warunki uzasadnienia wyroku, a w związku z art. 391 § 1 k.p.c. powołany przepis miał odpowiednie zastosowanie w postępowaniu apelacyjnym. Odpowiednie stosowanie art. 328 § 2 k.p.c. do uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji oznacza, że uzasadnienie to nie musiało zawierać wszystkich elementów uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji; sąd odwoławczy obowiązany jest zamieścić w uzasadnieniu takie elementy, które ze względu na treść apelacji i zakres rozpoznania były potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy (zob. np. wyroki SN: z 18 sierpnia 2010 r., II PK 46/10; z 9 września 2010 r., I CSK 679/09; z 24 lipca 2024 r., II CSKP 1382/22). Te same zasady należy zresztą odnieść do art. 387 § 2¹ k.p.c.

Zauważenia wymaga również, że pisemne uzasadnienie orzeczenia sądowego stanowi jedynie materializację przyczyn decyzji podjętej przez sąd po rozpoznaniu sprawy, sporządza się je już po rozpoznaniu sprawy (zob. np. wyrok SN z 4 lutego 2021 r., II USKP 12/21; postanowienia SN z 7 grudnia 2022 r., III PSK 17/22, i z 3 sierpnia 2023 r., I CSK 5377/22). Oznacza to, że niezamieszczenie określonego elementu rozumowania, bądź uwzględnienie go w lakoniczny sposób w uzasadnieniu wyroku nie świadczy samo w sobie o tym, że dany element nie został przez sąd uwzględniony w procesie decyzyjnym (zob. postanowienia SN z 22 września 2021 r., IV CSK 154/21, i z 21 sierpnia 2024 r., I CSK 11876/24). Sąd drugiej instancji ma obowiązek rozważenia wszystkich zarzutów, ale nie ma obowiązku indywidualnego odnoszenia się do każdego z nich, a także do każdego przepisu wskazanego jako podstawa zarzutu. Sąd ten powinien dostrzec podnoszone w apelacji problemy i zarzuty merytoryczne i odnieść się do nich, bez względu na to, ile i które przepisy zostałyby wskazane jako podstawa każdego problemu (zob. postanowienie SN z 11 kwietnia 2019 r., IV CSK 432/18).

Uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia posiada, co do zasady, wszystkie elementy konstrukcyjne, w tym przede wszystkim została w nim wskazana podstawa faktyczna i prawna rozstrzygnięcia. Sąd Okręgowy przedstawił swój pogląd prawny oraz przytoczył na jego poparcie określoną argumentację. Pozwala to stwierdzić, jakie okoliczności zdecydowały o częściowym jedynie uwzględnieniu

apelacji wnioskodawcy. Z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika także, jakie ustalenia faktyczne zostały zaakceptowane przez Sąd Okręgowy, a jakie wymagały uzupełnienia. Sąd Okręgowy klarownie bowiem wyjaśnił, że nie podzielił jedynie rozważań Sądu Rejonowego odnoszących się do kwestii rozliczenia darowizn oraz pożyczki, przedstawiając obszerny wywód na poparcie swoich twierdzeń. Oczywiście argumentacja przedstawiona przez Sąd Okręgowy jest związana z dokonaną oceną prawną, kwestionowaną przez wnioskodawcę, jednak nie można w ramach zarzutów procesowych oceniać merytorycznego wyводу Sądu Okręgowego przez pryzmat prawidłowości dokonanej oceny prawnej.

Z powyższego względu nie można także uznać, aby zarzut naruszenia art. 689 w zw. z art. 567 § 1 k.p.c. był zasadny. Sąd drugiej instancji w sentencji postanowienia zawarł bowiem rozstrzygnięcie będące wynikiem dokonanej analizy oraz oceny prawnej wyrażonej w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia.

Przechodząc do zarzutów naruszenia prawa materialnego, zauważenia wymaga, że sprawa dotyczyła kwestii związanych z podziałem majątku wspólnego małżonków i działu spadku. Prawidłowo zatem Sądy *meriti* ustaliły skład i wartość majątku wspólnego, a następnie skład masy spadkowej po zmarłej. Zastosowanie miała zasada wynikająca z art. 43 § 1 k.r.o., że oboje małżonkowie mają równe udziały w majątku wspólnym.

Należy także zaznaczyć, że zgodnie z art. 31 k.r.o. z chwilą zawarcia małżeństwa powstaje między małżonkami z mocy ustawy wspólność majątkowa (wspólność ustawowa) obejmująca przedmioty majątkowe nabyte w czasie jej trwania przez oboje małżonków lub przez jednego z nich (majątek wspólny). Przedmioty majątkowe nieobjęte wspólnością ustawową należą do majątku osobistego każdego z małżonków (odrębnego przed zmianą przepisów).

Pierwsza część zarzutów podniesionych przez skarżącego skupiała się wokół kwestii związanych z poczynioną przez wnioskodawcę na rzecz jednej z córek darowizny mieszkania położonego obecnie przy ul. [...] w W. Zdaniem skarżącego ta darowizna powinna zostać rozliczona w toku niniejszego postępowania jako nakład z jego majątku osobistego (odrębnego) na majątek wspólny małżonków J.

Zgodnie z art. 45 § 1 k.r.o. w brzmieniu obowiązującym w okresie, którego dotyczy sprawa, każdy z małżonków powinien zwrócić wydatki i nakłady poczynione z majątku wspólnego na jego majątek odrębny. Może żądać zwrotu wydatków i nakładów, które poczynił ze swego majątku odrębnego na majątek wspólny. Zwrotu dokonywa się przy podziale majątku wspólnego; jednakże sąd może nakazać wcześniejszy zwrot, jeżeli wymaga tego dobro rodziny.

Chociaż doszło do zmiany tego przepisu, w tym przyjęto, że nie można żądać zwrotu wydatków i nakładów zużytych w celu zaspokojenia potrzeb rodziny, chyba że zwiększyły wartość majątku w chwili ustania wspólności, to nie miało to znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Sądy *meriti* prawidłowo bowiem przyjęły, że nie ma podstaw do rozliczenia tego typu darowizny jako nakładu z majątku osobistego (ówcześnie odrębnego) na majątek wspólny wnioskodawców. Po pierwsze bowiem, w powołanym przepisie jest mowa o rozliczeniu dwóch rodzajów wydatków i nakładów: (a) poczynionych z majątku wspólnego na jego majątek odrębny; (b) z majątku odrębnego na majątek wspólny. Przepis jest jasny i nie wymaga zastosowania innej wykładni niż językowa (literalna). Wykładnia celowościowa, systemowa czy funkcjonalna mają zastosowanie wyłącznie wtedy, gdy stosując wykładnię językową, nie można zdekodować treści przepisu albo wynik daje rezultat niejasny lub sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania czy celem i istotą przepisu. Nie ma podstaw do rozszerzenia przedmiotowego zakresu art. 45 § 1 k.r.o. o inne zdarzenia niż te wprost przewidziane przez ustawodawcę – aktualnie w § 3, wcześniej w § 2. Przyjęcie odmiennej koncepcji oznaczałoby, że rozrządzenie przez małżonka składnikami majątku osobistego na rzecz osób trzecich (nie tylko dziecka, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie), w szczególności za wiedzą drugiego małżonka, skutkowałoby koniecznością rozliczenia na podstawie art. 45 § 1 k.r.o. Tymczasem aby taka czynność była ważna i skuteczna, nie jest wymagana ani zgoda współmałżonka, ani nawet świadomość po jego stronie, że taka czynność jest dokonywana. Z punktu widzenia przesunięć majątkowych (w aspekcie *stricte* prawnym) status osoby, z którą małżonek dokonuje czynności prawnej dotyczącej składnika jego majątku osobistego, nie ma znaczenia. W tym układzie stosunków prawnych również dziecko małżonków jest osobą trzecią.

Po drugie, nawet gdyby możliwe było przyjęcie odmiennego poglądu (co nie ma żadnego uzasadnienia), to raczej mają ci przedstawiciele doktryny, którzy podkreślają, że nie ma podstaw do uznania, iż istnieje jakikolwiek obowiązek ponoszenia wydatków na rzecz dziecka jedynie z majątku wspólnego. Każdy z rodziców jest bowiem w równym stopniu zobowiązany do zachowania należytej pieczy nad dzieckiem, jak również – w zależności oczywiście od możliwości finansowych – zaspokajania jego potrzeb, także ekonomicznych, w tym finansowania mieszkania, wyjazdów czy też m.in. zajęć dodatkowych.

Bez znaczenia pozostaje, że w związku z tym nie zostaje uszczuplony majątek wspólny małżonków. Jeżeli bowiem rodzic dokonuje rozrządzenia składnikiem majątku osobistego na rzecz dziecka, nawet jeżeli wygaść już w stosunku do niego ustawowy obowiązek alimentacyjny, rozliczenie nie może nastąpić na podstawie art. 45 k.r.o. (niezależnie od paragrafu). Darowanie przez wnioskodawcę mieszkania córce nie może zatem prowadzić *de facto* do zwiększenia masy majątku wspólnego, a tym samym refinansowania tej darowizny wnioskodawcy. Taki sam wniosek dotyczy jakiegokolwiek osoby trzeciej będącej beneficjentem czynności prawnej małżonka, który przekazuje na jej rzecz składnik majątku osobistego.

Należy wskazać, że problematyką częściowo dotyczącą poruszanych kwestii zajmował się Sąd Najwyższy w uchwale z 24 lutego 1978 r., III CZP 4/78 (OSNC 1978, nr 9, poz. 151), wskazując, że małżonkowi, który wyłącznie łożył na utrzymanie wspólnego dziecka, przysługuje prawo domagania się od współmałżonka zwrotu odpowiedniej części poniesionych na ten cel kosztów (art. 140 § 1 k.r.o.) niezależnie od tego, z jakich źródeł czerpał on środki na zaspokajanie potrzeb dziecka.

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy, kwestia regresu rzutuje nie tylko na sytuację małżonka dochodzącego roszczenia z tego tytułu, ale w ogromnej większości wypadków również na sytuację pozostających z nim dzieci. Szczególna ochrona tych osób uzasadnia konieczność sprawnego egzekwowania wykonywania przez małżonka ciążącego na nim obowiązku, i to nie tylko w drodze powództw o alimenty i o świadczenia na koszty utrzymania rodziny, ale również w drodze powództw

o świadczenia regresowe. Uzależnienie możliwości regresu od wykazania, że potrzeby dzieci zaspokojone zostały ze środków wchodzących w skład majątku odrębnego małżonka wychowującego dzieci, prowadziłoby wreszcie do konieczności ustalenia źródła posiadanych przez tego małżonka pieniędzy i stawiałoby w korzystniejszej pod tym względem sytuacji małżonków powodów niepozostających we wspólności majątkowej z małżonkami pozwanymi, np. z powodu wcześniejszego zniesienia wspólności majątkowej (art. 52 § 1 k.r.o.), czy też wyłączenia tej wspólności w drodze umowy (art. 47 § 1 k.r.o.), które to okoliczności sąd musiałby również wyjaśnić i ustalić.

Powyższe stanowisko Sądu Najwyższego nie odnosi się oczywiście wprost do sytuacji prawnej wnioskodawcy, jednakże obrazuje, że zastosowanie sposobu rozliczenia proponowanego przez wnioskodawcę godzi nie tylko w prawa dziecka, ale także rodzi liczne wątpliwości pod kątem sprawiedliwości, jak również zasadności zaproponowanego rozwiązania.

Druga kwestia sporna dotyczyła roszczenia o ustanowienie prawa własności co do gruntu, na którym posadowiony jest garaż – czy wchodzi ono w skład majątku wspólnego małżonków, mimo że najemcą nieruchomości stał się jedynie wnioskodawca.

Według utrwalonego orzecznictwa prawo najmu lokalu uzyskane w czasie trwania małżeństwa stanowi składnik majątku wspólnego i podlega rozliczeniu przy podziale tego majątku (zob. np. uchwały SN: z 9 czerwca 1976 r., III CZP 46/75, OSNCP 1976, nr 9, poz. 184; z 24 maja 2002 r., III CZP 28/02, OSNC 2002, nr 12, poz. 150; z 9 maja 2008 r., III CZP 33/08, OSNC 2009, nr 6, poz. 86; wyrok SN z 21 lutego 2002 r., IV CKN 799/00; postanowienie SN z 11 lutego 2016 r., V CNP 44/15).

Powyższe zapatrywanie Sądu Najwyższego znajdzie zastosowania *sensu largo* do prawa najmu, a zatem nie tylko prawa najmu lokalu mieszkalnego. Jak prawidłowo przyjął Sąd Okręgowy, prawo najmu w niniejszej sprawie powstało jeszcze w trakcie trwania wspólności ustawowej małżonków J. Z art. 211 ust. 1 i 3 u.g.n. wynika, że uprawnienie do żądania nabycia garażu na własność oraz oddania w użytkowanie wieczyste gruntu niezbędnego

do korzystania z tego garażu przysługiwało osobie, która na podstawie pozwolenia na budowę wybudowała przed 5 grudnia 1990 r. ze środków własnych garaż na gruncie stanowiącym własność Skarbu Państwa lub własność gminy, jeżeli była jego najemcą i przedstawiła to żądanie właściwemu organowi do 31 grudnia 2000 r. Odróżnić zatem należy roszczenie, które było uzależnione od spełnienia określonych warunków, od jego realizacji. Ponieważ prawo najmu weszło do majątku wspólnego małżonków, to bez znaczenia jest, czy umowę najmu zawarł tylko jeden małżonek. Wbrew bowiem twierdzeniom skarżącego, nie tylko on był najemcą, ale najemcami byli małżonkowie J. Bezsporne przy tym było, że ziszczyły się warunki niezbędne do zrealizowania roszczenia wynikającego z powyższego przepisu, w związku z czym oczywiste jest, że weszło ono do majątku wspólnego małżonków J., a w konsekwencji do masy spadkowej po zmarłej B.J.

Z powyższych względów skarga kasacyjna nie miała uzasadnionych podstaw, w związku z czym podlegała oddaleniu, o czym orzeczono na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

Maciej Kowalski

Tomasz Szanciło

Piotr Telusiewicz

[SOP]